

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	8
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	11
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	13
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	17
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	20

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 1/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pierwsza studzienka kanalizacyjna, licząc od strony budynku odbiorcy, znajdująca się na nieruchomości odbiorcy usług, stanowi część przyłącza do sieci w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. 2015 r., poz. 139)?”

III CZP 2/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wniesiony przez profesjonalnego pełnomocnika środek odwoławczy od postanowienia rozstrzygającego sprawę co do istoty, podlegającego zaskarżeniu apelacją, a zatytułowany «zażalenie» i określony jako zażalenie zarówno w petitum, jak i w uzasadnieniu środka odwoławczego, należy traktować zgodnie z jego oznaczeniem?”

III CZP 3/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy właściciel nieruchomości może żądać na podstawie art. 305² § 2 k.c. w związku z art. 305¹ k.c. ustanowienia na rzecz gminy służebności przesyłu, polegającej na korzystaniu z nieruchomości

obciążonej na potrzeby biegnącej przez nią sieci wodociągowej, jeżeli gmina jest właścicielem tej sieci, ale urządzenia, które służą do doprowadzania wody, wydzierżawiła spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, będącej przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym?”

III CZP 4/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku gdy na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu postanowienie to zmieniono i oddalono wniosek dopuszczalne jest zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie tego tytułu?”

III CZP 5/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy roszczenie wspólników spółki cywilnej będących osobami fizycznymi, którzy na nieruchomości wchodzącej w skład ich majątku wspólnego prowadzą hotel, o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości w związku z przebiegiem przez nią gazociągu należącego do przedsiębiorcy przesyłowego, przedawnia się w terminie 3 czy 10 lat?”

III CZP 6/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w razie ogłoszenia upadłości banku – zastawnika, po dokonaniu przez niego przelewu na zabezpieczenie wierzytelności wraz z zabezpieczającym ją zastawem rejestrowym, w postępowaniu rejestrowym o zmianę wpisu zastawnika obligatoryjnym uczestnikiem jest bank w upadłości – dotychczasowy zastawnik, czy też syndyk masy upadłości tego banku?

2. W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie 1, że bank jest obligatoryjnym uczestnikiem postępowania o zmianę wpisu, czy po stronie banku w upadłości – dotychczasowego zastawnika zachodzi ujemna przesłanka postępowania z uwagi na brak organu uprawnionego do jego reprezentowania uniemożliwiający mu działanie?”

III CZP 7/17

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy samo złożenie wniosku o zawiązanie do próby ugodowej do sądu, bez uprzedniego zgłoszenia roszczenia bezpośrednio zobowiązanemu do jego zaspokojenia, jest wystarczające do zachowania terminu z art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r., poz. 672), w sytuacji, gdy odpis wniosku doręczony został przeciwnikowi po upływie terminu wskazanego w powołanym przepisie?”

III CZP 8/17

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy powstanie obowiązku opublikowania sprostowania uregulowanego w art. 31a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe oraz procesową legitymację bierną w sprawach wnoszonych na podstawie art. 39 tej ustawy należy łączyć z podmiotowym statusem redaktora naczelnego w stosunkach dotyczących kierowania redakcją czy też z podmiotowością osoby fizycznej powołanej na stanowisko redaktora naczelnego?”

III CZP 10/17

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy stanowiący tytuł egzekucyjny akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., może nie zawierać imiennego oznaczenia wierzyciela?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 87/16 – z dnia 13 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

1) Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) sąd przyznawał te koszty zawierające opłatę w wysokości nie mniejszej niż 1/2 opłaty maksymalnej określonej w rozdziałach 2-4 rozporządzenia, nieprzekraczającej – z zastrzeżeniem § 4 ust. 2 rozporządzenia – wartości przedmiotu sprawy, podwyższonej o odpowiednią kwotę podatku od towarów i usług.

2) Adwokatowi ustanowionemu z urzędu należy się od Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania zażaleniowego w razie uwzględnienia jego zażalenia na postanowienie w przedmiocie wniosku o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

III CZP 88/16 – z dnia 13 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Komornik sądowy, sporządzając plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji ze świadczeń emerytalno – rentowych, uwzględnia poniesione przez wierzyciela koszty celowej egzekucji. Ostateczną wysokość należnych wierzycielowi od dłużnika kosztów egzekucyjnych komornik ustala postanowieniem wydanym na podstawie art. 770 zd. 3 k.p.c., po zakończeniu postępowania egzekucyjnego.

**III CZP 89/16 – z dnia 13 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu:**

„1. Czy w sprawie, w której powód domaga się realizacji uprawnień z tytułu rękojmi za wady dzieła, termin określony w art. 568 § 1 k.c., w brzmieniu według stanu prawnego obowiązującego do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny z dnia 30 maja 2014 r., ulega wyłączeniu na podstawie art. 568 § 2 k.c. w razie podstępного zatajenia wady przez wykonawcę, niezależnie od tego, jaki czas upłynął od wydania dzieła zamawiającemu?

2. Czy w powyższej sprawie, uprawnienia zamawiającego z tytułu rękojmi polegające na żądaniu obniżenia ceny (przez zwrot części ceny już uiszczonej), stanowi uprawnienie prawokształtujące ulegające wygaśnięciu, czy roszczenia podlegające przedawnieniu?

3. W przypadku uznania, że żądanie obniżenia ceny wynikające z rękojmi za wady budynku stanowi roszczenie podlegające przedawnieniu, od jakiego momentu rozpoczyna swój bieg termin przedawnienia?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

IV CSK 653/15 – wyrok z dnia 6 lipca 2016 r.

1. Organizacja zbiorowego zarządzania dochodząca roszczenia informacyjnego opartego na art. 105 § 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 666 ze zm.) nie ma obowiązku uprawdopodobnienia zakresu czasowego, rodzaju i podstawy prawnej przyszłego powództwa o zasądzenie.

2. Termin przedawnienia roszczenia informacyjnego, opartego na art. 105 § 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych wynosi dziesięć lat (art. 118 k.c.).

IV CSK 748/15 – wyrok z dnia 16 września 2016 r.

Umowy inwestycyjne, związane z ofertami prywatnymi dotyczącymi wyemitowania i obejmowania akcji nowych emisji przez wybranych inwestorów, mogą być uznane – także jeżeli przynoszą spółce korzyść w postaci dokapitalizowania i poprawy wyników – za porozumienia dotyczące nabywania akcji spółki publicznej w rozumieniu art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1382 ze zm.).

IV CSK 826/15 – wyrok z dnia 6 października 2016 r.

Postanowienie statutu spółdzielni sprzeczne z nową ustawą nie może być uznane za nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c.

III CSK 368/15 – wyrok z dnia 8 listopada 2016 r.

Prowadzący bez zlecenia zarząd nieruchomością, nie może dochodzić od osoby trzeciej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości (art. 752 k.c.).

II CSK 118/16 – wyrok z dnia 9 listopada 2016 r.

Jeżeli w umowie o zastępstwo inwestycyjne ustalono, że inwestor zastępczy działa w imieniu i na rzecz inwestora bezpośredniego i objęto zakresem zadań inwestora zastępczego udzielanie zgody wykonawcy na zawarcie umowy z podwykonawcą (art. 647¹ § 2 k.c.), zgoda inwestora zastępczego powoduje odpowiedzialność inwestora bezpośredniego przewidzianą w art. 647¹ § 5 k.c.

III CSK 394/15 – postanowienie z dnia 24 listopada 2016 r.

Złożenie przez współwłaściciela nieruchomości wniosku o ustanowienie służebności drogi koniecznej na rzecz tej nieruchomości jest czynnością zwykłego zarządu, wymagającą zgody większości współwłaścicieli (art. 201 k.c.). W braku takiej zgody wnioskodawca może połączyć wniosek o sądowe upoważnienie do dokonania tej czynności z wnioskiem o ustanowienie służebności.

W konkretnych okolicznościach sprawy złożenie wniosku o ustanowienie służebności drogi koniecznej może oznaczać złożenie implicite także żądania o sądowe upoważnienie do dokonania podejmowanej czynności.

V CZ 86/16 – postanowienie z dnia 24 listopada 2016 r.

1. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego – mimo jego nieogłoszenia i niewprowadzenia do sfery normatywnej – jest wiążący w sferze

jurysdykcyjnej.

2. Po stwierdzeniu niezgodności art. 754¹ § 1 k.p.c. z Konstytucją w zakresie, w jakim odnosi się do zabezpieczenia przez obciążenie nieruchomości obowiązanego hipoteką przymusową i odroczeniu utraty jego mocy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2016 r., SK 71/13, OTK-A Zb. Urz. 2016, poz. 81), sąd może – z urzędu lub na wniosek – wydłużyć lub skrócić termin ustanowiony w tym przepisie, a także odmiennie określić jego początek albo posłużyć się kombinacją oznaczonego przez sąd terminu i warunku, którego spełnienie się zależy od postawy uprawnionego. Sąd powinien kierować się przy tym efektywnością zabezpieczenia, treścią art. 730¹ § 3 k.p.c. oraz tymczasowym charakterem zabezpieczenia roszczeń.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 1/17

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy przerwy pomiędzy okresami, w których sprawca upoczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1 k.k.) powodują, że całość jego zachowania, z wyłączeniem okresu przerw, stanowi jeden czyn, czy też wiele czynów?

2. Czy przestępstwo niealimentacji (art. 209 § 1 k.k.) zostaje dokonane z momentem rozpoczęcia czasowego wykonywania ciężącego na sprawcy obowiązkułożenia na rzecz osoby uprawnionej, czy też czasowe wykonywanie tego obowiązku nie przerywa ciągłości czynu?”

I KZP 2/17

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy rozstrzygając o warunkowym przedterminowym zwolnieniu sąd stosuje również ogólne dyrektywy wymiaru kary (art. 77 § 1 w zw. z art. 56 w zw. z art. 53 k.k.), czy też orzeka wyłącznie w oparciu o przesłanki wskazane w art. 77 § 1 k.k.?”

I KZP 3/17

Pytanie prawne składu Sądu Okręgowego w Koszalinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy oddalenie się skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego może być zakwalifikowane w płaszczyźnie znamion określających czynność sprawczą przestępstwa samouwolnienia się stypizowanego w przepisie art. 242 § 1 Kodeksu Karnego?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 11/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koszalinie:

„Czy oddalenie się skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego może być zakwalifikowane w płaszczyźnie znamion określających czynność sprawczą przestępstwa samouwolnienia się stypizowanego w przepisie art. 242 § 1 Kodeksu Karnego?”

postanowiono przekazać rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

I KZP 12/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie:

„Czy kara pozbawienia wolności, w ramach której na podstawie art. 141a § 1 k.k.w. dyrektor zakładu karnego udzielił skazanemu zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego na czas nieprzekraczający 5 dni jest w tym czasie oraz po jego upływie nadal karą wykonywaną (odbywaną) i w konsekwencji czy popełnienie przez skazanego w tych wskazanych okresach przestępstwa z art. 242 § 2 k.k. stanowi negatywny warunek z art. 85 § 3 k.k. uniemożliwiający orzeczenie kary łącznej obejmującej kary związane ze skazaniem za czyn wyczerpujący dyspozycję przepisu art. 242 § 2 k.k. i skazaniem za karę, w «ramach» której udzielono tego zezwolenia?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 13/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu:

„Czy przepis art. 4 § 1 k.k. ma zastosowanie w przypadku orzekania w postępowaniu wykonawczym na podstawie art. 152 § 1 k.k.w.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 14/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie:

„Czy pod pojęciem «ulicy» zawartym w art. 14 ust. 2a Ustawy z dnia 26.10.1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi należy rozumieć:

– wydzielony pas terenu posiadający urzędową nazwę, przeznaczony do ruchu pojazdów lub ruchu pieszych (zał. nr 2 do rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 9 stycznia 2012r. w sprawie ewidencji miejscowości, ulic i adresów),

– drogę na terenie zabudowy lub przeznaczonym do zabudowy zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 4 pkt 3 Ustawy z dnia 21.03.1985r. o drogach publicznych?)”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 15/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie:

„Czy klauzula «antykumulacyjna» określona w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. ma zastosowanie do należności publicznoprawnych w postaci składek na ubezpieczenie społeczne uiszczanych na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**I KZP 16/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego**

1. Zawarte w art. 13 § 2 k.k. wyrażenie: „brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego” oznacza brak takiego przedmiotu, który należy do zbioru desygnatów znamienia przedmiotu czynności wykonawczej typu czynu zabronionego, do którego popełnienia zmierza sprawca.

2. Pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sprawcy usiłowania nieudolnego (art. 13 § 2 k.k.) może być *in concreto* uwarunkowane poczynionymi ustaleniami co do zamiaru popełnienia czynu zabronionego na określonym przedmiocie.

**I KZP 17/16 – z dnia 19 stycznia 2017 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Prokuratora Generalnego**

Kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z

2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 136/16 – wyrok z dnia 5 października 2016 r.

Nakłanianie określonej osoby do podania nieprawdziwych danych, przedstawienia niezgodnych z rzeczywistością faktów, w tym w ramach złożonych przez nią oświadczeń i depozycji procesowych (wyjaśnień, czy zeznań) i tworzenie w ten sposób fałszywych dowodów po to, by skierować przeciwko innej osobie ściganie o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, wypełnia znamiona czynu zabronionego określonego w art. 235 k.k.

IV KK 138/16 – postanowienie z dnia 6 października 2016 r.

1. Przepis art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, Dz. U. z 2016 r., poz. 1639, nie obejmuje swoim zakresem zachowania polegającego na nieprzekazaniu lub nieterminowym przekazaniu podmiotom, o których mowa w art. 56 ust. 1 tej ustawy, informacji poufnej, bieżącej bądź okresowej.

2. Syndyk nie tylko jest funkcjonariuszem publicznym, ale ciąży na nim obowiązki wynikające z unormowań prawnych, które to obowiązki dotyczą sfery publicznej i nie mają niejednokrotnie związku ze sprawami majątkowymi upadłego lub mają z nimi związek pośredni, który nie uzasadnia przyjęcia możliwości wyrządzenia szkody majątkowej lub spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa jej wyrządzenia. Ich niewykonanie przez syndyka może

zatem *in concreto* stanowić podstawę do ustalenia odpowiedzialności na podstawie art. 231 § 1 k.k., o ile spełniony zostanie warunek działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

V KK 94/16 – postanowienie z dnia 6 października 2016 r.

Na lekarzu – członku zespołu ratunkowego – ciężą obowiązków gwaranta w zakresie zapobiegania bezpośredniemu niebezpieczeństwu wystąpienia skutków określonych w art. 160 § 1 k.k. Obowiązki te aktualizują się w momencie wystąpienia niebezpieczeństwa, przy czym musi być ono obiektywnie rozpoznawalne *ex ante*. Obejmują one przeprowadzenie czynności diagnostycznych, pozwalających lekarzowi na ustalenie, czy występuje zagrożenie dla życia lub zdrowia pacjenta oraz podjęcie stosownych czynności terapeutycznych, zmniejszających owo zagrożenie, o ile obiektywnie to jest możliwe.

V KK 204/16 – wyrok z dnia 11 października 2016 r.

Od czasu wprowadzenia do systemu prawa karnego przepisów ustanawiających odpowiedzialność karną za sprowadzanie odpadów z zagranicy wbrew przepisom, przedmiotem czynności wykonawczej były zawsze każde odpady, a więc także niezaliczane do odpadów niebezpiecznych. Przed wejściem w życie Kodeksu karnego z 1997 r. penalizacja tych czynów była określona w przepisach art. 47 i art. 48 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. o odpadach, Dz. U. Nr 96, poz. 592 ze zm., a od dnia 1 września 1998 r. w art. 183 § 2 – 4 k.k. i w zachowanym w mocy art. 48 ust. 2 wymienionej ustawy. Po uchyleniu tego ostatniego przepisu z dniem 1 października 2001 r. ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu w życie ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o

zmianie niektórych ustaw, Dz. U. Nr 100, poz. 1085, całość odośnej regulacji prawnokarnej zawiera się tylko w art. 183 i 185 k.k.

III KK 230/16 – postanowienie z dnia 20 października 2016 r.

Z zasady subsydiarności, określonej w art. 615 § 2 k.p.k., wynika, że art. 590 § 1 k.p.k. nie znajduje zastosowania do przejęcia ścigania karnego z Republiki Czeskiej, którego podstawą jest umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną, podpisana w Warszawie dnia 21 grudnia 1987 r. (Dz. U. z 1989 r. Nr 39, poz. 210), zmieniona i uzupełniona umową sporządzoną dnia 30 października 2003 r. w Mojmirovicach między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską (Dz. U. z 2005 r. Nr 222, poz. 1911). Zatem, dla prowadzenia przejętego postępowania karnego o czyn popełniony na terytorium Republiki Czeskiej nie jest wymagane przyjęcie przez Ministra Sprawiedliwości wniosku o przekazanie ścigania karnego, a wystarczające jest, że wniosek taki przyjęła jakakolwiek jednostka prokuratury (art. 3 ust. 1 tej umowy).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III PZP 1/17

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownikowi samorządowemu przysługuje jednorazowa odprawa z art. 36 ust. 2 oraz art. 38 ust. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (obecny jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 902) w przypadku rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 52 § 1 k.p.?”

III SZP 1/17

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy niedołączenie do akt sprawy sądowej pełnomocnictwa podmiotu, który był stroną postępowania przed Prezesem UOKiK, ale nie wniósł odwołania od decyzji tego organu, w zakresie będącym przedmiotem postępowania sądowego, wywołuje skutek w postaci nieważności tego postępowania, jeżeli stosowne pełnomocnictwo znajduje się w aktach sprawy administracyjnej dotyczącej zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, które zostały dołączone do akt sądowych, w sytuacji gdy Sąd I instancji dokonywał doręczeń jedynie temu pełnomocnikowi, Sąd II Instancji bezskutecznie wzywał do złożenia pełnomocnictwa i potwierdzenia czynności pełnomocnika, a podmiot, który był stroną w postępowaniu przed Prezesem UOKiK, ale nie wniósł odwołania w zakresie będą-

cym przedmiotem postępowania sądowego ani osobiście, ani przez pełnomocnika nie podejmował żadnych czynności w tej sprawie sądowej?”

III UZP 1/17

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) dopuszczalne jest nabycie prawa do renty rodzinnej po osobie, która – nie spełniając warunków ustawowych – pobierała wskutek błędnej decyzji ZUS świadczenie emerytalne lub rentowe?”

III UZP 2/17

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy umowne (dorozumiane) ustalenie i realizacja po rozwodzie alimentacji na rzecz byłego małżonka mogą być uznane za prawo do alimentów w rozumieniu art. 70 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), nawet wtedy gdy osoba alimentowana była wyłącznie winna rozkładu pożycia?”